

Noves amenaces

Ja ho diuen més d'una cançó i la frase feta: «Els temps canvien», i sovint no ens n'adonem perquè els canvis són progressius i s'esdevenen talment que arriba un dia que en som conscients... o hauríem de dir inconscients, en el cas que ens ocupa.

Hores d'ara, a l'entorn del Montseny, del Montnegre... es van esdevenint un seguit de canvis la naturalesa i l'abast dels quals fan de mal apreciar quan hom s'hi troba al bell mig, però que creiem que deixaran un llegat que caldrà veure si les generacions futures ens agrairan. A les parts baixes, es va ocupant el sòl per a indústries, habitatges i infraestructures a un ritme que no creiem que s'assolís en la febre constructiva dels seixanta i dels setanta; en són uns bons exemples l'aberrant variant de Cardedeu, el TGV, l'urbanisme «costaner» de Gualba, el polígon de Gualba de Baix, els de Sant Feliu de Buixalleu, els de Fogars de la Selva...

Així, la proposta dels nostres governants, tant municipals com nacionals, és un model de creixement basat tan sols en el ciment i amb la fita del créixer a qualsevol preu. Si el que volem és un paisatge desestructurat i poc harmonitzat, anem, doncs, pel bon camí. I, si a les parts baixes de la conca de la Tordera la perspectiva és poc encoratjadora, a les parts mitjanes i altes l'esdevenidor tampoc no és del tot bo malgrat l'existència de dos parcs naturals. Progressivament, com dèiem, els prats i els altres espais (conreus, àdhuc boscos autòctons) van essent substituïts en els pocs darrers anys per plantacions de pins, generalment no autòctons (*P. insignis*). Hi ha qui pot dir que això és la tendència socioeconòmica actual, de recessió del sector primari, però no creiem que això estigui prou justificat. Hi ha pastures com les dels corrals d'en Perarnau, a Riells (ara llaurades i plantades de pins joves) que són quelcom més que prats i biodiversitat: són un paisatge d'interès i un signe identitari del massís. D'altra banda, els prats i els espais oberts que ens reben en arribar a Riells, per exemple, és previst que esdevinguin, massivament, pinedes.

Així, hom no pot estar de demanar-se per a què serveix la gestió de la Diputació (nosaltres en tenim una idea aproximada...) si no pot evitar aquestes maltempsades si no pot actuar per regulació, ho pot fer mitjançant unes altres estratègies que n'incentivin el manteniment com a espais oberts.

I tot plegat no és tan sols una qüestió ecològica (que, recordem-ho, fou l'argument de la creació dels parcs naturals del Montseny, del Montnegre i del Corredor), sinó que també afecta el paisatge, que fa que reconeguem, l'entorn en el qual ens movem, que l'apreciem i vivim i que ens hi identifiquem.

Índex

Editorial

Noves amenaces

Sant Martí de Pertegàs (Sant Celoni, Vallès Oriental)

Estiu de flames i bromes

Carles Lumeras

Darreres activitats

Preservació del pla de can Golba

Campanya «Salvem la Ferreria i el camí Ral»

Cartes dels lectors

Les embotelladores i les dades de consum

Cèsar Gutiérrez i Perearnau

Avis savis

Hem parlat de plantes amb Dolors Canaleta i Valls (la Lola de Pla de Saba)

M. Àngels Bonet i Galobart

Punta àcida

Xavier Renau

L'energia als municipis del Parc Natural del Montseny. Necessitat i possibilitat de canvi

Anna Esteve

Marc Ibáñez

Judit Senet

Begoña Grasa